

Revista de revistes

per C.

RITME I RIMA TERAPEUTICS

De la revista belga *Le Scalpel* reproduïm el següent article publicat amb el títol "Les poèmes qui guerissent" i signat amb el pseudònim "Sangrado".

"Llegir versos, o millor encara, escriure'ls quan hom és capaç de fer-ho, ¡quin meravellós mitjà de lluitar contra una preocupació angoixosa, evadir-se de les inquietuds d'una vida les exigències de la qual són sovint cruels! L'art, sota totes les seves formes, és el gran consolador, això és sabut des de fa temps. Mes fins ara no s'havien descrit de faísó sistemàtica els casos clínics sotmesos a aquest tractament, el gènere i el semblant de les obres emprades.

Mme. Lucie Guillet ho ha fet suara. No és pas ni en una assemblea científica ni en una revista mèdica que ha recomanat la virtut curativa dels poemes. Ha confiat el seu estudi a la *Revue de France*, però nombroses revistes de medicina han reproduït fragments del seu original estudi. Seguim sense tardar el seu exemple:

Un industrial arruïnat per la crisi econòmica—diu Mme. Guillet—cau en una profunda deficiència nerviosa que resisteix a diversos tractaments i va de mal en pitjor. Seguint un consell meu, intenta l'audició d'algunes estrofes i després les lectures poètiques. Trobant-se millor, ell mateix es posa a fer versos. Meravellosa derivació del pensament. La marxa cap a la salut s'accelera.

Una dona d'instrucció molt elemental, patia de trastorns nerviosos des de feia alguns anys, i a la seguida d'una cura poètica que dirigeixo, sent una millora sensible del seu estat. Un dia es dona compte que els versos que recita amb veu alta, en els moments vacants de les tasques domèstiques, els improvisa ella mateixa. Immediatament els oblida. Quin admirable instint de defen-

sa contra la malaltia, fer-se ella mateixa un remei, adaptat a les necessitats nervioses del moment!

He pogut veure insomnis guarits per alexandrins amb cesura mediana. Per una malalta, fou ben senzillament l'*Art poétique* de Boileau (record de lliçons llunyanes) el que resultà una bona droga.

Una jove obrera, guarida d'una malaltia orgànica, que quedà amb una astènia melancòlica, agravada de temptatives de suïcidi, es sotmet, a la terapèutica poètica. Després d'alguns mesos, la jove malalta s'adona d'una modificació feliç del seu estat. A l'actualitat retornada m'escriu ella mateixa, es junta l'impressió de sentir-se introduïda en una esfera moral i intel·lectual que ella creu reservada a éssers privilegiats. Quants altres resultats de la cura poètica podria retreure!

He pogut, valent-me d'assaigs, donar-me compte que les influències rítmiques dels versos sobre els nerviosos varien segons la suma de llurs síl·labes i segons el lloc de la cesura.

Partit en dos trossos iguals 6 + 6, l'alexandrí és un regulador excellent. Quan dues cesures hi respiren a distàncies iguals 4+4+4, aleshores l'alexandrí, més fluid, és un calmant.

Els versos de deu síl·labes no tenen sempre les mateixes propietats contranervioses. El 4+6 és menys actiu que el 5+5.

Els versos de 5, 6, 7, 8, 9 síl·labes tenen matisos d'aplicació que deuen discernir-se segons els casos. En general s'adrecen als astènics melancòlics, si no se'ls escolleix, és clar, sobre temes lúgubres.

Versos curts o llargs, sigui el metre par o impar, heus ací el que modifica l'oscil·lació general del poema, i per consegüent, la seva influència sobre el nerviós. El total par influeix en l'efecte moderador i antitèrmic. L'impar és més agitador.